

Quaestio/Inquisitio de natura deorum (cognitio naturae deorum) res est
(per)difficilis, sed pulcherrima.

Pauci philosophi nullos deos esse arbitrantur, nonnulli autem dubitant, plerique
deos esse dicunt.

Ad quam sententiam natura duce venimus / Quam rationem ...
consequimur/assequimur/nanciscimur.

Qui vero deos esse dicunt/affirmant, multum inter se differunt / (inter se)
dissentiunt:

Sunt enim philosophi et fuerunt, qui deos res humanas minime curare censerent.
Si quidem sententia eorum vera est, quaerendum est: Qua de causa deis
immortalibus ullos cultus/ullas religiones, honores, preces tribuamus (deos
cultu, honoribus, precibus afficiamus)?

Sunt autem alii philosophi – et hi quidem magni atque nobiles –, qui dicant: Dei
omnem mundum mente atque ratione regunt et ultra vitae hominum consulunt et
(immo) provident/prospiciunt.

Vita enim hominum non casibus/fortuna, sed voluntate/numine/nutu/fato
deorum continet.

Nam dei immortales omnia, quae terra pariat, et tempestates caelique
mutationes/visusque caelestes/caelestia nobis tribuunt.